

Asigurari Sociale

Acest **curs** prezinta **Asigurari Sociale**.

In acest PDF poti vizualiza cuprinsul si bibliografia (daca sunt disponibile) si aproximativ doua pagini din documentul original.

Arhiva completa de pe site contine 8 fisiere, intr-un numar total de **94 pagini**.

Fisierele documentului original au urmatoarele extensii: doc.

Cuprins

Tema 1: Protecția Socială – Parte Integrantă A Politicii Social-economice A Statului;

Tema 2: Organizarea și Funcționarea Sistemului De Protecție Socială A Populației ;

Tema 3: Bugetul Asigurărilor Sociale De Stat;

Tema 4: Asigurarea Socială;

Tema 5: Asigurarea Cu Pensii Din Bugetul Asigurărilor Sociale De Stat

Tema 6: Prestațiile De Asigurări Sociale;

Tema 7: Organizarea Sistemului De Asistență Socială De Stat;

Tema 8: Sistemul De Asigurari Sociale În Țările Dezvoltate și În Curs De Dezvoltare

Extras

Statul „bunătății”: concept și modele

Politicile sociale reprezintă o disciplină de studiu a serviciilor sociale și a statului bunăstării.

Domeniul de studiu a "crescut" în timp, serviciile sociale sunt înțelese ca fiind cele care acoperă domenii ca: securitatea socială, locuirea și locuințele, sănătatea și educația - cei "cinci piloni" - la care se alătură șomajul, detenția. O serie de autori arată faptul că politicile sociale sunt legate de activitățile celor "cinci piloni" și se identifică cu clasicul stat al bunăstării.

Statul bunăstării clasic (chiar dacă cei "cinci piloni" nu sunt universal agreeți) va conține politicile de menținere a veniturilor, securitatea socială, politicile și serviciile de sănătate, servicii sociale individuale și politicile de locuințe.

Politicile sociale nu reprezintă doar un studiu asupra societății și asupra problemelor acesteia - sărăcie, inegalitate, discriminare, șomaj, marginalizare ci reprezintă studierea mecanismelor de răspuns la aceste probleme astfel ca prin acțiunile promovate să fie atinsă bunăstarea.

De asemenea, studiul politicilor sociale este aplecat spre crearea structurilor instituționale care să le implementeze programele de furnizare și de susținere a bunăstării.

În esență Politicile sociale studiază nu numai acțiunile îndreptate către obținerea bunăstării populației, dar și modalitățile prin care aceste acțiuni să dovedească grade cât mai mari de eficiență și de eficacitate. Aceasta presupune că au fost atinse țintele, iar rezultatele se caracterizează prin bunăstare adică îmbunătățirea unui fenomen ca urmare a introducerii unei politici sau alteia.

Politica socială are o serie de funcții a căror importanță nu poate fi neglijată:

- funcții de reglare, prin care se încearcă restabilirea unui echilibru în acele sectoare în care piața produce dereglări. De aceea, intervenția programelor sociale se recomandă ca o complementaritate pentru imperfecțiunile pieței;

- funcții compensatorii care se referă la mecanismul redistribuirii prin care se înlătură o parte din distribuțiile inegale ale pieței;
- funcții protective care urmăresc acoperirea unor situații de risc: bătrânețe, boală, incapacitate de muncă;
- funcții de satisfacere a unor nevoi colective prin consum individual care nu pot fi realizate eficient prin mecanismele pieței: învățământul, cultura, știința.

Toate aceste funcții sunt asociate conceptului de bunăstare, care este, de fapt, obiectivul principal al politicilor sociale. Toate măsurile întreprinse, atât din punct de vedere economic cât și din punct de vedere social, urmăresc îmbunătățirea calității vieții prin asigurarea unui trai decent membrilor colectivității (bunăstare colectivă).

Bunăstarea colectivă poate fi realizată atât prin mecanisme directe ce decurg din funcționarea pieței (distribuție primară legată de mecanismele de alocare a resurselor și a veniturilor) cât și prin mecanisme redistributive (transferuri).

Bunăstarea individuală și cea colectivă (cu referire în special la dimensiunea care măsoară nivelul de trai al individului) poate fi produsă printr-un ansamblu de mecanisme complexe. Sursele bunăstării pot fi: piața, familia, comunitatea, statul (fig. 1).

Veniturile primare obținute direct prin mecanismele pieței pot caracteriza, la un prim nivel, bunăstarea colectivă. Piața însăși manifestă o serie de limite care împiedică atingerea nivelului de bunăstare într-o societate. Explicația este dată de faptul că în economia bazată pe legile pieței bunurile ce caracterizează bunăstarea colectivă, tind să fie produse într-o proporție insuficientă. De aceea este necesară intervenția unor mecanisme corective (de redistribuire a bunăstării) care susțin populația aflată în dificultate și care reprezintă, de fapt, obiectul politicilor sociale.

Redistribuirea bunăstării se face prin:

- a. finanțarea, de către stat sau colectivitate, a bunurilor publice sau de interes public și sprijinirea consumului de bunuri de interes public (în special educația) prin gratuitate, subvenții, facilități fiscale etc;
- b. transferuri financiare - venituri din transfer (prin mecanisme de asigurări sociale sau de asistență socială) sau transferuri în natură (prin mecanisme exclusiv de asistență socială).

Transferurile se realizează în funcție de criterii riguros stabilite prin lege și au o dublă direcționare:

- pe verticală când resursele financiare sunt transferate de la cei cu venituri mari la cei cu venituri mici (cum sunt transferurile din sistemul asistenței sociale);

- pe orizontală în funcție de necesități:

- de la cei sănătoși la cei bolnavi (în cazul sistemului public de asigurări sociale de sănătate, dar și al asistenței sociale);
- de la cei care lucrează la șomeri sau la pensionari (în cazul sistemelor publice de asigurări sociale de șomaj sau de pensii).

Unele transferuri pe orizontală sunt interpretate ca fiind verticale (în cazul sistemului public de pensii unde generația vârstnică este susținută (financiar) de generația activă la momentul actual, iar aceasta va fi susținută de generația activă viitoare - transferuri intergeneraționale).

.....
 .....
 .....

